

5-13 OKTOBER 2017

SIMON SKUTELI

SIMONSKUTELI.COM

Simon Skuteli utforskar och formulerar utifrån det skrivna och verbala språkets olika former.

– Min konst är inte bunden till något särskilt medium, jag återkommer i och för sig ofta till fotografi men det blir sällan rena fotografiska verk, säger Simon som är utbildad på Högskolan för fotografi i Göteborg. Därefter fortsatte han på Kungliga Konsthögskolan i Stockholm och tog examen 2014.

I sina verk rör han sig mellan bild, text, ljud, video, och röstinspelningar. Han söker sitt uttryck inom olika fält och landar ofta i text och bild sida vid sida.

– Jag arbetar med en ganska konkret konst som kanske skulle kunna ses i ljuset av minimalismen. En av huvudtankarna i minimalismen var att konstverket inte var någonting annat än det som syns. Det skulle alltså inte finnas någon underliggande berättelse eller tanke i verket och betraktaren skulle därför inte heller behöva tolka vad hon såg, menar Simon.

– Minimalisterna hade en väldigt konkret inställning till konst. Konstverket är bara det som presenteras rent materiellt och någon upphöjd eller bortomliggande dimension finns inte, ansåg de. Problemet som jag ser det och som jag är intresserad av är att allting till sist ändå kan tolkas. Hur stramt eller reducerat ett konstverk än är så finns det alltid utrymme för flera olika tolkningar eller förståelser. Det är det här jag spelar med i min konst.

I ett av Simons verk har han fotograferat olika objekt som är olika långa. Ett exempel är bilden av en klädnyppa och en sten. Under bilden står texten "En kameralins är längre än en klädnyppa och längre än en sten." Det finns något underfundigt och tillbakabollande till betraktaren som såklart faller i fällan och föreställer sig det som inte syns i bild, kameralinsen som bara finns med som ord och inte i bild som de andra två sakerna.

– Jag vill lyfta fram det som sker utanför bilden, säger Simon om fotografierna, som även handlar om att mäta och jämföra. Som att en hund är längre än en avbruten antenn och en pinne. Det handlar om betraktarens tolkning men där finns samtidigt en drift med vår förkärlek till mätningar och jämförelser. I Simons verk är det betraktaren som får avgöra vilket objekt som är längst, det finns inget sant eller falskt. Under veckan i gästateljén har han jobbat vidare med en fotobok, en slags pekbok för vuxna, färggranna fotografier av vardagsobjekt intetsägande bakgrund.

– Varje fotografi ska föreställa bara ett ord och målet är att betraktaren inte ska behöva tolka bilden utan bara konstatera vilket ord det handlar om. Men sådana fotografier är förstås omöjliga att ta och det är det jag tycker är intressant. Boken som Simon arbetar med ska bli en ordbok, något mitt emellan lexikon och en pekbok för vuxna. Det är både underhållande och tänkvärt på samma gång.